

De relatie tussen liberalisatie en internationale verrekening, in verband met de realisatie van de Tariefgemeenschap.

1. Liberalisatie kan niet worden afgedwongen en deliberalisatie kan niet worden verboden wanneer een land zich beroept op een betalingsbalanstekort, wat daarvan ook de oorzaak zij. Doet men dit wel, dan zou de gehele economische politiek onder verantwoordelijkheid van de Gemeenschap vallen.
2. Wel moet de Gemeenschap er op toezien, dat de deliberalisatie niet zodanig plaats vindt, dat het beginsel van de Tariefgemeenschap geschaad wordt, m.a.w. de deliberalisatie mag niet bepaalde goederen bijzonder zwaar treffen ter bescherming van de nationale productie. Het zal niet doenlijk zijn, theoretisch juiste normen vast te stellen, maar wel kan men uit de door het desbetreffende land ingediende deliberalisatielijst opmaken, of protectie aanwezig is. Een geringe waarborg is reeds gelegen in de "common list", welke de landen gedeeltelijk beperkt in hun vrijheid van het uitkiezen van geliberaliseerde producten.
3. Voor de beoordeling of deliberalisatie (punt 1) toegestaan moet worden, moet men uitgaan van de totale betalingsbalans. Daarbij is echter tevens het aanwezig zijn van een verrekeningsmogelijkheid (de E.B.U. of een ander systeem) voorwaarde voor liberalisatie. Over wat er moet gebeuren als de E.B.U. uiteen zou vallen, kunnen nu nog geen gedetailleerde voorschriften gegeven worden. Wel dient een algemene bepaling opgenomen te worden, dat als verrekeningsmogelijkheid de E.B.U. of een beter systeem aanwezig moet zijn.
4. Formeel is het in het kader van de O.E.E.S. toegestaan, dat leden van een Gemeenschap aan elkaar grotere liberalisatie toestaan dan aan de rest der landen. In feite zal het echter grote moeilijkheden opleveren (wellicht zelfs formeel onmogelijk zijn), indien een land tegenover de leden der Gemeenschap meer dan 75% liberalisatie toestaat, en tegenover de rest minder dan 75%. In de praktijk zal dus de gang van zaken zijn, dat, wanneer een land uit betalings-balansoverwegingen minder dan 75% liberaliseert (m.a.w. niet aan de verplichtingen van de O.E.E.S. voldoet) dit percentage gelijkelijk moet gelden voor de Gemeenschap en de rest der O.E.E.S.-landen, hetgeen betekent, dat de Gemeenschap zich wat het percentage betreft moet aansluiten bij de O.E.E.S.-besluiten. Dit kan ook zonder bezwaar, omdat beide instellingen hetzelfde criterium, n.l. betalingsbalanstekort, hanteren.
- Voldoet een land aan zijn O.E.E.S.-verplichtingen (minimum liberalisatie van 75%), dan zal een discriminatie tussen Gemeenschap en de andere O.E.E.S.-landen minder moeilijkheden opleveren.
5. Tenslotte is van belang het mechanisme en het uitgangspunt van liberalisatie. In verband met punt 4 is als uitgangspunt het meest aangewezen 75%. In het verdrag (of protocol) van de E.G. moet dus de methode bepaald worden, volgens welke de resterende 25% moet worden opgeruimd